

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

τέλος. Θά προσεύχομαι αιώνια και έως αιώνιος για έρωτα και τη θνητή ζωή.

Πη νομίσες, πως λέγοντας αυτά, σ' αγαπώ λιγότερο. Όχι. Σ' αγαπώ όπως πάντα, το ξέρω, αλλά σ' αγαπώ με δύναμη ανθρώπου που εγύρισε από τον τάφο.

Πίστεψέ με λοιπόν 'Ισαβέλλ', όσο περισσότερο σ' αγαπώ, τόσο περισσότερο θά επιμένω στην αντίληψή μου αυτή. Προς τι να ζησουμε ένα δευτερόλεπτο στον κόσμο και να μη ζήσουμε αιώνια κοντά στον Θεό;

Όλλ' άκουσε τέλος κι αυτό, ω μνηστή μου, σχετικώς με τα έμ- πόδια που μās παρουσιάζονται σήμερα. Η έξουσία που έχει το δικαίωμα να δεσμεύει, έχει και το δικαίωμα να λύει. Ο θρόνος ο Η' είναι ο Πάπας, η δε οικογένειά σου έχει ισχυράς σχέσεις στην 'Ιταλία. Κατόρθωσε να λύσεις τ' άδεσμά σου και την ημέραν αυτήν, 'Ισαβέλλα, πές μου είμαι έλευθέρη... και τότε, τότε... ίσως... να δεχθώ τās προτάσεις σου!... Άλλά θά γίνη αυτό ποτέ; "Ω, δεν τολμώ να πιστέψω σε τόσο ευτυχία, δεν μπορώ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Δευτέρα ώρα μ. μ.

'Εκείνη προς 'Εκείνον,

Ναί, έχεις δίκαιον, δεν πρέπει να ταράξω τίποτε τη μελλοντική ευτυχία μας. Δεν πρέπει να υπάρχει στη καρδιά μας ούτε φόβος, ούτε τύψεις συνειδήσεως. Ναί, σ' εκείνον που θ' άποταν- θώ, θά με άκούσουν, όσο κι άσπλαχνος αν είναι θά με λυπηθή. Σου ζητώ τρεις μήνες για να είμαι έλευθέρη. Αν στο διάστημα αυτό η περισσότερά μου δεν σου έχει φέρει το διάταγμα της απόλυσώς μου από μονα- χής, τότε κάθε έλπίς χάνεται...

Τότε άφιερώσου όπως κι' εγώ στο Θεό. ω! θά ζή- λωνα πολύ αν σ' έβλεπα άκομη έλευθέρη, ενώ εγώ θά είμαι δεσμευμένη όπως τώρα...

Άδριο θά φύγω. Πηγαίνω να ενεργήσω για την ευ- χία μας...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Τετάρτη και μισή ώρα μ. μ.

'Εκείνος προς 'Εκείνη,

Πήγαινε και ό Θεός μαζί σου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Πρώ η 'Ιουνίου 1638.

'Ε είνος προς 'Εκείνη,

Ένας μήνας πέρασε που έλαβα την τελευταία σου επιστολή. Μήνας που δεν είδα την περισσότερά σου, μήνας που δεν μου μίλησε κανείς για σένα, παρά μόνον η κ ρ διά μου.

Η στιγμή έγινε ώρες, ή ώρες ήμερες και ή ήμερες χρόνια. Θά μπορούσα τάχα να υποφέρω δύο μήνες άκό- μη; Ναί, γιατί δεν θά χάσω της ελπίδες μου παρά μό- νον την τελευταία ήμερα.

Έγραφα την επιστολήν αυτή χωρίς να γνωρίζω αν θά την λάβης. Την έγραφα μόνον για να μάθης την ήμερα που θά χωρί σθούμε ή θά ενωθούμε, ω 'Ισαβέ- λλα, πως μόνον σεένα σκέπτομαι όλο αυτό το διάστημα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

22 'Ιουνίου 1638.

'Εκείνη προς 'Εκείνον,

Πέταξε, αγαπημένο μου περιστέρι, πέταξε στον αγαπητό μου έραστή και πές του πως ή παρακλήσεις του μ' έ- προστάτησαν, πές του πως είμαι πειά έλευθέρη, πές του πως είμαστε πειά εύτυχείς.

'Ελευθέρη! 'Ελευθέρη! 'Ελευθέρη!

Δεν ξέρω από πού ν' άρχισω. Η ευ- τυχία μ' έκανε τρελλή!...

Όπως γνωρίζεις, την ήμερα που σου έγραφα την τελευταία μου επιστολή διεδόθη ή ευ- τυχής είδησις ότι ή Βασίλισσα είναι έγκυος. 'Επί τη ευκαιρία αυτή επρόκειτο να γίνουν τελετές και ό Βασιλεύς και ό Καρδινάλιος θά έχάριζαν σε πολλούς την ποιήν τους.

Αποφάσισα λοιπόν να πέσω στα πόδια του Καρ- δινάλιου, ό οποίος έχει μεγάλην ισχύν στα εκκλη- σιαστικά ζητήματα της Ρώμης και να του ζητήσω την έπέμβαση του προς έμας. Να γιατί σου έζητήσα μόνον μηνών προ- θεσμία. Την ήμερα που σου έγραφα, έφυγα με την άδεια της ήγου- μένης μου. Άφησα τη περισσότερά μας σε μία φίλη μου μοναχή.

Έφυγα. Άν και έτρεχα να φθάσω ενωρίτερα, δεν τό κατώρθωσα παρά μόνον ύστερα από δεκαεπτά ήμέρες.

Ό Καρδινάλιος ήταν στο ύκιοστατικό του, στο χωριό Ρουεϊλ. Πήγα γρήγορα προς τ' εκεί.

Ήταν άρρωστος και δεν έδέχτο κανένα. Άναγκάσθηκα νά κα- τοικήσω στο χωριό κι έ περίμενα. Έδωσα τ' όνομά μου στον πάτερ 'Ιωσήφ, τον γραμματέα του. Την τρίτη ήμέρα ό πάτερ 'Ιωσήφ με είδοποίησε ότι ή Πανιερότης του ήταν έτοιμη να με δεχθή.

Η ευχάριστη αυτή είδησις μου έδωσε φτερά. Η καρδιά μου χτυ-πούσε.

Ό πάτερ 'Ιωσήφ δεν έχει καρδιά τρυφερή, όπως λέγουν, άλλ' όταν με είδε να λιποθυμώ με μόνην την ιδέα πως θά βρεθώ μπρός στον καρδινάλιον, μου έδωσε θάρρος λέγοντάς μου να του ζητήσω, τι θέλω, γιατί ή περιστάσις ήταν κατάλληλη.

Ω! ή ζωή μου και ή δική σου εξηττώντο από ό,τι εγώ θά του έλεγα.

Ακολούθησα τον πάτερ 'Ιωσήφ, χωρίς να βλέπω από τη ταραχή και τη συγκίνηση.

Τέλος, στον κήπο, σε μία δενδροστοιχία και κάτω από ένα αγίο- κλημα διέκρινα ένα άνδρα ξαπλωμένον πάνω σε μία πολυθρόνα. Ήταν ντυμένος μακρύ και λευκό μανδύα με κόκκινο κάλυμμα. Πλη- σιάσα και του έδωσα το χέρι μου. Συγχρόνως έστηρίχθηκα σ' ένα δένδρο για να μη πέσω. Έτορμα όλη!...

Την ταραχή μου αυτή την άντελήφθη ό Καρδινάλιος και μου είπε:

— Έμπρός! μιλάτε άφοβα, μη ταράττεσθε...

Δεν ξέρω τι τον έκαμε να μαλακώση τη τραχεία του φωνή τόσο, ώστε να με γεμίξη αυτή, καθώς την άκουγα, από έλπίδες.

Πήρα τέλος θάρρος και ρίχτηκα στα πόδια του.

Έκαμς τότε νόημα στον πάτερ 'Ιωσήφ να φύγη. Αύ- τος άπομακρύνθηκε για να μην άκούη, άλλ' όχι και να μη βλέπη.

— Τι ζητείς από μένα, παιδί μου; ρώτησεν ό καρ- δινάλιος.

— Κύριε, κύριε, μιλά χάρη από την όποιαν εξαρτάται όχι μόνον ή ζωή μου, αλλά και ή σωτηρία μου.

— Τό όνομά σου;

— 'Ισαβέλλα δε Λωτρέξ.

— Α! ό πατέρας σου ήταν πιστός υπήκοος του Βασιλέως. Δυστυχώς όμως τον έχασα.

— Ναί, κύριε. Μου είπε λοιπόν εύκολο να ζητήσω μία χάρη εις μνήμην του πατρός μου.

— Αν έσοσε θά του έκανα ό,τι ζητούσε. Λέγε, λοι- πόν, τί επιθυμείς;

— Κύριε, καθιερώθην.

— Τό θυμώδης. Και τί επιθυμείς τώρα; Μήπως μετενόησες για την άπόφασί σου; Έβαρύνθη;

— Ό! κύριε, είμαι πολύ δυστυχής!

— Μετανόησες λοιπόν; Έτσι είναι

— Κύριε, του λιγω, ήμουν δεκαοκτώ ετών τότε και άγάπη-α ένα άνδρα, ό οποίος απέθανε. Ό θάνατός του μ' έκανε τρελλή, δεν ήξευρα τί έπραττα.

— Εγέλασε και μου είπε:

— Α! και τώρα που είσαι είκοσιεσσάρων ετών έγι- νες φρόνιμη!

(Άκολουθεί)

